

РЕШЕНИЕ

№ 228

гр. Шумен, 10.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ I, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мирослав Г. Маринов

Членове: Ралица Ив. Хаджииванова
Петранка Б. Петрова

при участието на секретаря Татяна Св. Тодорова
като разгледа докладваното от Ралица Ив. Хаджииванова Въззивно гражданско дело № 20233600500034 по описа за 2023 година

Производство по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение №968/23.12.2022г. по гр.д.№1989/2022г. ШРС е отхвърлил предявените от П.Б.Д. срещу Шуменски университет „Епископ Константин Преславски“- гр. Шумен, представляван от Г.В.К. искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т.1 , 2 и 3 от КТ - за отмяна на заповед № РД-12-228/18.07.2022г. на ректора на университета за прекратяване на трудовото правоотношение на осн. чл. 35, ал. 3 от ЗРАСРБ и чл. 58, ал. 1, т. 4 от ЗВО, считано от 19.07.2022г., за възстановяване на предишната му работа – „ръководител катедра, професор, висше училище“ в катедра „Инженерна логистика“ във Факултет по технически науки, за заплащане на сумата 13597,68 лв., представляваща обезщетение за времето, през което е останала без работа в резултат на уволнението, ведно със законната лихва, считано от 13.09.2022г., като неоснователни и недоказани. Присъдил е и следващите се разноски.

Решението е обжалвано от ищцовата страна изцяло. Излага, че същото било неправилно и постановено в противоречие с процесуалните правила. Първоинстанционният съд в мотивите си коментирал по същество въпроса за наличието на плагиатство, който не бил от негова компетентност. Спорът се отнасял изцяло само за законността на проведената процедура и съответствието ѝ с разпоредбите на чл.30, ал.1-12 от ЗРАСРБ. Съдът превратно тълкувал императивните разпоредби, регулиращи процедурата по установяване на плагиатство. На първо място неправилно приел, че липсва закононарушение при започване

на проверката и по конкретно при издаване заповедта за проверката. Неправилно приел и че просрочването на сроковете при осъществяване на процедурата не се явявало съществено нарушение, тъй като сроковете били инструктивни. Съдът не отчел като нарушение назначаването на допълнителен арбитър. Не съобразил и обстоятелството, че становището на проверяваното лице следва да бъде поискано непосредствено преди изготвяне на доклада, а не непосредствено преди заключението на четвъртия арбитър, както е в случая. Цялата процедура страдала от съществени пороци, водещи до издаване на нищожни заповеди и нарушаване правото на защита на жалбопозателя. Моли решението да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което предявените искове с правно основание чл.344, ал.1, т.1, 2 и 3 от КТ бъдат изцяло уважени.

Въззиваемата страна оспорва жалбата и моли решението на първоинстанционния съд да бъде оставено в сила.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.315, ал.2 от ГПК, от надлежна страна, при наличие на правен интерес, поради което се явява процесуално допустима.

Съдът, след като обсъди становищата на страните, изложените в жалбата оплаквания и прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Не е спорно между страните, а и видно от представеното допълнително споразумение № РД-12-089/21.06.2021г., П. Б. Д. заемал длъжността „ръководител катедра, професор, висше училище“ в катедра „Инженерна логистика“ във Факултет по технически науки на Шуменски университет „Епископ Константин Преславски“, като трудовото му правоотношение било безсрочно.

Със заповед № РД-12-228/18.07.2022г. на ректора на учебното заведение, Д. бил освободен от заеманата академична длъжност „професор“ в област на висше образование 5. Технически науки, професионално направление 5.13 Общо инженерство (Инженерна логистика) в ШУ, на основание чл. 58, ал. 1, т. 4 от ЗВО вр. чл. 35, ал. 3, вр. ч. 35, ал. 1, т. 1 от ЗРАСРБ и трудовото му правоотношение било прекратено, считано от 19.07.2022г., на основание чл. 35, ал. 4 от ЗРАСРБ и чл. 35, ал. 2 от ЗВО. В мотивите на заповедта е отразено, че съгласно писмо вх. № РД-08-374/17.06.2022г. на министъра на образованието и науката, Комисията по академична етика към министъра на образованието и науката е установила плагиатство по смисъла на § 1, т. 7 от ДР на ЗРАСРБ в приключила процедура – конкурс за заемане на академична длъжност „доцент“ в професионално направление 5.13 Общо инженерство за нуждите на Факултета по технически науки към ШУ, допуснато /осъществено/ от П. Б. Д. /понастоящем професор/. Докладът на КАЕ във връзка с това бил публикуван на интернет[1]страницата на МОН на 08.06.2022г. . Заповедта е била връчена на ищеца на 18.07.2022г..

По делото е представена и цялата документация във връзка с установяване на плагиатството: заявление вх. 94-5102/05.11.2020г. от доцент Х.Х. до министъра на образованието и науката, в което са изложени твърдения за извършено плагиатство от

страна на П. Б. Д., изразяващо се в публикация през 2017г. с посочен автор – ищеца, а същата публикация била осъществена през 2014г. съвместно от Х. и Д.; заповед № РД09-2726/27.09.2018 г. на министъра на образованието и науката, с която на заместник-министър д-р П.Н. било възложено да подписва заповедите за извършване на проверка относно допустимостта на подадени сигнали за нарушения на провежданите процедури за придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности; определяне на състава на комисията, която ще извърши проверката; възлагане на Комисията по академична етика (КАЕ) извършване на проверка по същество на сигнала, в случаите когато комисията изрази становище за допустимостта на сигнала и удължаване срока за произнасяне от КАЕ; заповед № РД09-3087/06.11.2020г. на заместник-министъра на образованието и науката П.Н. за назначаване на комисия, която да извърши проверка по допустимостта на сигнала; протокол №68/11.11.2020г. на назначената комисия, с който е прието, че подаденият сигнал от доцент Х.Х. е допустим; заповед № РД09-3170/12.11.2020г. на заместник-министъра, с която е възложено на КАЕ да извърши проверка по същество по сигнала, съдържащ твърдения за плагиатство в представени за оценяване публикации от П. Б. Д. в приключил конкурс за заемане на академична длъжност „доцент“ в професионално направление 5.13 Общо инженерство за нуждите на Факултета по технически науки към ШУ; протокол № 59/18.01.2022г. на КАЕ за определяне на комисия; протокол №67/12.04.2022 г. на Комисията по академична етика, съгласно който двама от арбитрите са приели, че е осъществено, а един - че не е осъществено плагиатство, като с оглед наличието на становище на двама от арбитрите, че спорът следва да се реши по реда на ЗАПСП, бил определен четвърти арбитър, който в изготвеното от него становище приема, че е налице плагиатство; писмо № 0407-82/04.03.2022 г. на МОН до ищеца, в което му бил предоставен срок до 11.03.2022г. за становище по постъпилия сигнал; депозирано от Д. становище вх. № 94-1578/30.03.2022г.

По делото е представен доклад от КАЕ вх. № 18-283/23.05.2022 г., в който бил обсъден процесния сигнал, становищата на четиримата арбитри и е изразено крайното становище, че: това по-късно еднолично възпроизводство на текст на публикация „с неделимо съавторство“ без съответно цитиране се преценява от комисията като безусловен пример на плагиатство. Комисията е приела, че в процедурата за заемане на академичната длъжност „доцент“ Д. бил допуснал, осъществил плагиатство по смисъла на § 1, т. 7 от ДР на ЗРАСРБ. С писмо № 0407-82/13.06.2022 г. Министърът на образованието и науката уведомил ректора на ответното учебно заведение за изготвения доклад на КАЕ, включително, че следва в 60- дневен срок да предприеме необходимите действия по чл. 58, ал. 1, т. 4 и 5 от ЗВО и чл. 35, ал. 1, т. 1 от ЗРАСРБ.

Видно от заключението на назначената по делото съдебно-счетоводна експертиза, размерът на брутно трудово възнаграждение, получено от Д. в месеца, предхождащ уволнението възлиза на 2266,28лв., а размерът на обезщетението, изчислен като сбор от отделно посочените месечни размери на паричната сума за периода 19.07.-04.11.2022 г. възлиза на 8182,14 лв..

Видно от съдебно удостоверение №СД-01-40/3 от 09.02.2023г., издадено от ШАС, в съда

са образувани: адм.д.№40/2023г. по жалба на Д. срещу заповед №РД 09-3087/06.11.2020г. на заместник-министъра на образованието и науката, с която е наредено извършването на проверка по допустимостта на подадения сигнал и е определен състав на комисията и срок за произнасянето ѝ, адм.д.№41/2023г. по жалба на Д. срещу заповед №РД09-31/12.12.2020г. на заместник-министъра на образованието и културата, с която на основание чл. 30, ал. 6 и ал. 4, т. 2 от ЗРАСРБ и § 4в от Допълнителните разпоредби на същия закон заместник - министърът на образованието и науката, във връзка със заповед №РД 09-2726/27.09.2018 г. на министъра на образованието и науката е възложил на Комисията по академична етика да извърши проверка по същество на сигнал за плагиатство и адм.д.№42/2023г. по жалба срещу заповед №РД 09-3546/10.12.2020г. на заместник -министъра на образованието и културата, с която на основание чл. 30, ал. 10 от Закона за развитие на академичния състав в Република България (ЗРАСРБ) е изменена заповед № РД09-3170/12.11.2020г., с която се удължава срока по т. III, с тридесет дни за изготвяне на доклад, подписан от членовете на Комисията по академична етика за проверка по същество на сигнала за плагиатство. И трите жалби на Д. са оставени без разглеждане и производствата и по трите дела прекратени. Актовете на ШАС са потвърдени от горната инстанция. Съдилищата се приели, че обжалваните заповеди имат характер на волеизявление, което е част от производството за провеждане на проверката по смисъла на чл. 21, ал. 5 от АПК и нямат белезите на индивидуален административен акт. Възлагането на проверката, удължаване на срока ѝ, е част от контролното производство по чл. 30, ал. 1 и сл. от ЗРАСРБ, което приключва с издаване на акт от министъра на образованието и науката по реда на чл. 31, ал. 7 от ЗРАСРБ, който акт, издаден въз основа на доклад на Комисията по академична етика би имал характер на индивидуален административен акт, съответно при неблагоприятно засягане, би подлежал на съдебен контрол. Оспорената заповед поставя началото на производство, което приключва с издаването на друг акт, с характеристиките на индивидуален административен акт, които би засегнал правата и законните интереси на жалбоподателя.

По делото е представено копие от лично трудово досие на ищеца и преписка та по процедурата за установяване на плагиатство.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

В случая са заявени претенции с правно основание чл.344, ал.1,т.1, 2 и 3 от КТ.

Правните норми относно прекратяване на трудовия договор от работодателя са императивни, поради което и за спазването им съдът следи служебно. Работодателят може да прекрати трудовото правоотношение само при наличие на определено, установено в закона основание.

В настоящия случай трудовото правоотношение с ищеца е прекратено на основание, предвидено в закона - чл.35, ал.4 от ЗРАСРБ и чл.35, ал.2 от ЗВО, с оглед освобождаването му от заеманата академична длъжност „професор“, на основание чл. 58, ал. 1, т. 4 от ЗВО вр. чл. 35, ал. 3, вр. чл. 35, ал. 1, т. 1 от ЗРАСРБ. Следва да се съобрази налице ли е соченото основание и то към момента на връчване на заповедта, доколкото законността на

заповедта за уволнение се преценява с оглед обстоятелствата към този момент, в какъвто смисъл е константната съдебна практика. Тежестта на доказване по заявения иск е на работодателя, тъй като той е длъжен да докаже, че е упражнил правото си на уволнение законосъобразно.

Съгласно чл.35, ал.4 от ЗРАСРБ, ректорът на висшето училище или ръководителят на научната организация е длъжен да прекрати трудовото правоотношение за заеманата академична длъжност и да отнеме придобитата научна степен в едномесечен срок от уведомяването си за акта за установяване на плагиатство или недостоверност на представените научни данни в научните трудове в случаите на ал.1, т.1.

Съгласно чл.58, ал.1, т.4 от ЗВО, членовете на академичния състав се освобождават от длъжност със заповед на ректора при доказано по установения ред плагиатство и/или недостоверност на представените научни данни в научните трудове, а чл.35, ал.1, т.1 от ЗРАСРБ сочи, че се освобождава от академична длъжност лице когато бъде доказано по законоустановения ред плагиатство или недостоверност на представените научни данни в научните трудове, въз основа на които е придобило или е участвало в процедура за придобиване на научна степен, или е заело или е участвало в конкурс за заемане на академична длъжност, като в ал.3 на сочения член е посочен редът за отнемане на научната степен и освобождаването от длъжност – извършва се от ректора на висшето училище по реда на Закона за висшето образование и правилника на висшето училище, съответно от ръководителя на научната организация по ред, определен в правилника на съответната организация.

Или елементите от фактическия състав на сочената норма са: освобождаването лице следва да е член на академичния състав на висшето училище ; да е доказано по установения ред плагиатство в научните трудове и издадена заповед от ректора на висшето училище за освобождаване. Съгласно чл. 2, ал. 3 от ЗРАСРБ академичните длъжности са - "асистент, "главен асистент", "доцент" и "професор", а в чл. 48 от ЗВО са посочени длъжностите на научно-преподавателския състав във висшите училища - за хабилитирани преподаватели-доцент и професор . Предвид това и следва да се приеме, първата предпоставка е налице-ищецът е член на академичния състав на ШУ“Епископ Константин Преславски“-гр.Шумен. Налице е и третият елемент от фактическия състав-издадена е заповед за освобождаване на ищеца от ректора на учебното заведение.

Спор е налице досежно наличието на втория елемент- доказано ли е по установения ред твърдяното плагиатство, основание за освобождаване от академичната длъжност „професор“.

Под установен ред следва да се разбира предвиден ред за установяване на плагиатство в закон или подзаконов нормативен акт, във вътрешен подзаконов нормативен акт за висшето училище - Правилник за устройство и дейността, като в обхвата на понятието следва да се включи и редът, предвиден в НПК - постановена влязла в сила присъда, с която член на академичния състав е признат за виновен и е осъден за извършено престъпление по чл. 173, ал. 1 НК.

В случая се твърди от работодателя, че установяване на плагиатството е извършено по реда на ЗРАСРБ

В § 1, т. 7 от ДР на ЗРАСРБ е дадена законова дефиниция на понятието, „плагиатство“ - представяне за собствени на трудове, които изцяло или частично са написани или създадени от друго, или използването на публикувани от друго научни резултати, без позоваване или цитиране в процедурите за придобиване на научни степени или за заемане на академични длъжности.

Съгласно § 4в от ДР на ЗРАСРБ, сигнали за наличието на плагиатство по отношение на приключили процедури по придобиване на научни степени и за заемане на академични длъжности по реда на този закон/какъвто е процесният случай/, се разглеждат и проверяват от Комисията по академична етика по реда на чл.30, ал. 5 – 12 от този закон.

В тридневен срок от постъпване на сигнала министърът на образованието и науката издава заповед за извършване на проверка относно допустимостта на сигнала, която се извършва от комисия, която се произнася с мотивирано становище за допустимостта на сигнала/чл. 30, ал. 4 и 5 от ЗРАСРБ/. Когато комисията изрази становище, че сигналът е допустим, министърът на образованието и науката в тридневен срок от получаване на становището възлага на Комисията по академична етика да извърши проверката по същество на сигнала за плагиатство /чл. 30, ал. 6 вр. ал. 4, т. 2 от ЗРАСРБ)/. Комисията определя за конкретната процедура не по-малко от трима арбитри, които са хабилитирани лица от регистъра по чл.2а, които отговарят на изискванията по чл. 30, ал. 8 от ЗРАСРБ. КАЕ дава възможност на кандидата, представил оценявания труд, предмет на проверката, да изрази своето становище /чл. 30, ал. 11 ЗРАСРБ/. В срок до 30 дни КАЕ се произнася с доклад до министъра на образованието и науката относно наличието или липсата извършено плагиатство, като докладът се изготвя въз основа на становищата на всеки един от арбитрите /чл. 30, ал.9 от ЗРАСРБ/ и след обсъждане на приложените към сигнала доказателства, както и всички доказателства, представени от кандидата, представил оценявания труд, предмет на проверката. Докладът съдържа и констатации за редовността на всеки отделен етап на процедурата/чл.30, ал.12 от ЗРАСРБ/.

Както бе посочено по-горе, в случая е издадена заповед за назначаване на комисия, която да извърши проверка по допустимостта на сигнала, изготвен е протокол №68/11.11.2020г. на назначената комисия, с който е прието, че подадения сигнал е допустим, издадена е заповед , с която е възложено на КАЕ да извърши проверка по същество по сигнала, съдържащ твърдения за плагиатство в представени за оценяване публикации от П. Б. Д. в приключил конкурс за заемане на академична длъжност „доцент“ , изготвен е доклад от КАЕ вх. № 18-283/23.05.2022 г., в който бил обсъден процесният сигнал, становищата на четиримата арбитри и е изразено крайното становище, че в процедурата за заемане на академичната длъжност „доцент“, Д. бил допуснал, осъществил плагиатство по смисъла на § 1, т. 7 от ДР на ЗРАСРБ.

Сочените актове/заповеди, протокол,идоклад/ са част от контролното производство по чл. 30, ал. 1 и сл. от ЗРАСРБ, което приключва с издаване на акт от министъра на образованието

и науката по реда на чл. 31, ал. 7 от ЗРАСРБ. Именно този акт, издаден въз основа на доклад на Комисията по академична етика би имал характер на индивидуален административен акт, съответно при неблагоприятно засягане, подлежи на съдебен контрол. В този смисъл е приетото, както от ШАС по сочените три административни дела/адм.д. №40/2023г., адм.д.№41/2023г. и адм.д.№42/2023г./, така и от ВАС, по реда на инстанционния контрол. Производството по установяване на плагиатство по ЗРАСРБ приключва с издаването на акт, с характеристиките на индивидуален административен акт, които би засегнал правата и законните интереси на жалбоподателя.

В случая такъв краен акт от министъра на образованието липсва-не е постановяван. Ето защо и следва да се приеме, че процедурата не е приключила и не е установено по предвидения в закона ред,, че в процедурата за заемане на академичната длъжност „доцент“, Д. бил опуснал, осъществил плагиатство по смисъла на § 1, т. 7 от ДР на ЗРАСРБ.

Проверката за спазване на процедурата по чл. 30 ЗРАСРБ не може да бъде заместена с извършването на инцидентен контрол на гражданския съд по реда на чл. 17 ГПК, тъй като в случая въобще не се твърди да има издаден административен акт по чл. 21 АПК. Не би могло да се приеме, че докладът на комисията има характера на акт, приключващ производството, доколкото комисията има помощна, спомагателна функция към министъра на образованието- съгласно чл. 30а от ЗРАСРБ се създава към министъра на образованието и науката за разглеждане на отправените до него сигнали, включително и тези касаещи наличие на плагиатство, председателят и членовете на комисията се назначават и освобождават от министъра на образованието и науката. Съгласно чл. 30, ал. 2, т. 3 вр. ал.1 от ЗРАСРБ, министърът на образованието и науката е овластен от закона да осъществява контрол за това дали е налице извършено плагиатство, а разпоредбата на чл.30, ал.9 от ЗРАСРБ сочи, че докладът следва да се представи на министъра на образованието и науката, като не е предвиден ред за връчването му на лицето, засегнато от констатациите за плагиатство или възможност на обжалването му, съответно не е посочено кога влиза в сила.

Всичко това води до извода, че след получаване на доклада се следва акт на министъра по осъществяване правомощието му за контрол върху проведеното производство по придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности от лица, осъществили плагиатство. Едва след влизането му в сила по реда на чл. 32, ал. 8 ЗРАСРБ това властническо изявление придобива задължителен характер за ректора, който е длъжен да упражни правомощието си по чл. 58, ал. 1, т. 4 ЗВО.

Настоящата инстанция не споделя изводите на първоинстанционния съд, че тъй като с процесната заповед, ректорът на ответното учебно заведение, освен, че прекратил трудовото правоотношение с ищеца, упражнил и правомощието си по чл. 58, ал. 1, т. 4 от ЗВО и чл. 35, ал. 1, т. 1 от ЗРАСРБ да освободи Д. от заеманата академична длъжност „Професор“, в която част заповедта представлявала индивидуален административен акт, който не бил оспорен по реда на АПК пред съответния административен съд, то следвало да се приеме, че заповед № РД-12-228/18.07.2022 г. на ректора на ШУ „Епископ Константин Преславски“, в частта ѝ, в която ищецът е освободен от заеманата академична длъжност била влязла в сила.

Настоящата инстанция намира, че в тази част заповедта няма характер на индивидуален административен акт, но дори да се приеме, че е така, то същият към датата на прекратяване на трудовото правоотношение с ищеца не е бил влязъл в законна сила, което отново налага извода, че соченото в заповедта основание за уволнение не е било налице към момента на връчване на заповедта, поради което и същата се явява незаконосъобразна. Обстоятелствата, които са настъпили след връчването на заповедта се явяват ирелевантни за законността на уволнението. Елементите на фактическия състав на соченото в заповедта основание следва да са налице към момента на връчването ѝ.

Предвид гореизложеното и доколкото не се установи наличието на всички елементи на фактическия състав на чл.58, ал.1, т.4 от ЗВО и чл.35, ал.1, т.1 от ЗРАСРБ, съответно не се установи соченото в атакуваната заповед основание за прекратяване на трудовото правоотношение с ищеца, то същото се явява незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

Това влече след себе си последицата по чл.344 ал.1 т.2 от КТ, а именно- ищецът следва да бъде възстановен на предишната му работа.

Досежно претенцията с правно основание чл.344, ал.1, т.3 вр. с чл.225, ал.1 КТ за заплащане на обезщетение за оставането му без работа за шест месеца/ за периода 19.07.2022г.-19.01.2023г./: Правото на обезщетение по този текст е обусловено от наличието, в кумулативна даденост, на следните три предпоставки: 1/признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна, 2/наличие на подлежаща на обезщетяване вреда и 3/причинна връзка между незаконното уволнение и оставането на работника без работа. В настоящия случай се установи наличието и на трите предпоставки за периода 19.07.2022г.-04.11.2022г./датата на съдебното заседание, в което е представена регистрационната карта на Д. с отразяванията в нея към този момент/, поради което и претенцията за заплащане на обезщетение се явява основателна и доказана и следва да бъде уважена за сумата 8182.14лв.. В останалата част, за периода 05.11.2022г.-19.01.2023г. и за сумата над 8182.14лв. до 13597.68лв., същата се явява неоснователна и следва да се отхвърли поради липсата на ангажирани доказателства досежно наличието на третата предпоставка. Доказателствената тежест да установи факта, че след уволнението е останал без работа и не е получавал трудово възнаграждение, е на ищеца/ТР №6/2014г. на ОСГК/. Фактът на безработица може да бъде доказан, като се установи липсата на вписване на последващо трудово правоотношение в трудовата книжка на ищеца, липса на регистрирано трудово правоотношение в НАП през исковия период, регистриране на ищеца в бюро по труда като безработен, или чрез установяването на други обстоятелства, от които може да се направи извод за оставането без работа и след 04.11.2022г.. В случая такива надлежни доказателства не бяха ангажирани от ищеца, включително и пред въззивната инстанция.

Предвид изложеното, съдът намира, че обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, с която са отхвърлени предявените от П. Б. Д. срещу ШУ „Епископ Константин Преславски“ - гр. Шумен, искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т.1, 2 и 3 от КТ - за отмяна на заповед № РД-12-228/18.07.2022г. на ректора на университета за прекратяване на

трудоовото правоотношение, считано от 19.07.2022г., за възстановяване на предишната му работа, както и за заплащане на обезщетение за времето, през което е останал без работа в резултат на уволнението в размера над 5415.54лв. до 13597.68лв./за 8182.14лв./, ведно със законната лихва, считано от 13.09.2022г., като неоснователни и недоказани, като вместо него бъде постановено друго, с което претенциите с правно основание чл.344, ал.1, т.1 и 2 от КТ бъдат уважени изцяло, а тази с правно основание чл.344, ал.1, т.3 вр. с чл.225 от КТ бъде уважена за сумата 8182.12лв./за периода 19.07.2022г.-04.11.2022г./. В останалата част, с която е отхвърлена претенцията за заплащане на обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ за периода 05.11.2022г.-19.01.2022г. в размер на 5415.54лв., решението следва да бъде потвърдено.

Решението следва да бъде коригирано и в частта касателно присъдените разноси, като бъде отменено в частта, с която ищецът е осъден да заплати на ответния университет разноси в размера над 209.75лв. до 1580лв..

На основание чл.78 от ГПК, Шуменски университет „Епископ Константин Преславски“- гр. Шумен следва да доплати на П. Б. Д. разноси за първа инстанция в размер на 763.16лв., съответно П. Б. Д. следва да заплати на Шуменски университет „Епископ Константин Преславски“, разноси пред въззивната инстанция, съобразно изхода на спора, в размер на 209.75лв.. Д. не е ангажирал доказателства за направени разноси пред въззивната инстанция.

Водим от горното и на основание чл.271 от ГПК, Шуменският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА решение №968/23.12.2022г. по гр.д.№1989/2022г. на ШРС, в частта, с която са отхвърлени предявените от П. Б. Д. срещу Шуменски университет „Епископ Константин Преславски“- гр. Шумен, ул.“Университетска“№115,представяван от Г.В.К. иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т.1, 2 и 3 от КТ - за отмяна на заповед № РД-12-228/18.07.2022г. на ректора на университета за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 35, ал. 3 от ЗРАСРБ и чл. 58, ал. 1, т. 4 от ЗВО, считано от 19.07.2022г., за възстановяване на предишната му работа – „ръководител катедра, професор, висше училище“ в катедра „Инженерна логистика“ във Факултет по технически науки, както и за заплащане на обезщетение за времето, през което е останал без работа в резултат на уволнението, в размера над 5415.54лв. до 13597.68лв./за 8182.14лв./, ведно със законната лихва, считано от 19.07.2022г., както и в частта, с която ищецът е осъден да заплати на ответния университет разноси в размера над 209.75лв. до 1580лв., като вместо това в тази част постановява:

ПРИЗНАВА за незаконно и отменява уволнението на П. Б. Д. с ЕГН***** от гр.Шумен, ул.”.....”№11, вх.2, ет.1, ап.5, извършено със заповед № РД-12-228/18.07.2022г. на ректора на Шуменски университет „Епископ Константин Преславски”.

ВЪЗСТАНОВЯВА П. Б. Д. на предишната му работа – „ръководител катедра,

професор, висше училище“ в катедра „Инженерна логистика“ на Технически факултет при Шуменски университет „Епископ Константин Преславски“.

ОСЪЖДА Шуменски университет „Епископ Константин Преславски“- гр. Шумен, ЕИК....., да заплати на П. Б. Д. с ЕГН***** от гр.Шумен, ул.”.....”№11, вх.2, ет.1, ап.5, обезщетение в размер на 8182.14лв., за периода 19.07.2022г.-04.11.2022г., на основание чл.225, ал.1 от КТ, ведно със законната лихва, считано от 13.09.2022г. до окончателното му изплащане..

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата, обжалвана част

ОСЪЖДА Шуменски университет „Епископ Константин Преславски“- гр. Шумен да заплати на П. Б. Д. деловодни разноски за първоинстанционното производство в размер на 763.16лв..

ОСЪЖДА П. Б. Д. да заплати на Шуменски университет “Епископ Константин Преславски”, разноски пред въззивната инстанция, съобразно изхода на спора, в размер на 209.75лв..

ОСЪЖДА Шуменски университет „Епископ Константин Преславски“- гр. Шумен да заплати държавна такса в размер на 193.64лв. по сметка на ШОС и държавна такса в размер на 387.28 и възнаграждение на вещото лице по ССЕ в размер на 180.52. по сметка на ШРС.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на РБългария в едномесечен срок, считано от 11.10.2023г..

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____